

Senator Graham: FBI's aggressive bedrag omkring 9/11

Uddrag fra LaRouchePAC fredags-webcast, den 29 april 2016

Senator Bob Graham fortsætter med at være meget kontant i sine beskyldninger omkring hvem der er ansvarlig for at dække over, det som han før har kaldt det "aggressive bedrag" af det amerikanske folk omkring spørgsmålet om, hvad der virkelig skete den 11 september 2001. I dette interview opfordrede Senator Graham ikke kun til frigivelsen af de 28 sider. Han opfordrede også til frigivelse af de titusinder af andre dokumentsider, der er blevet tilbageholdt fra det amerikanske folk og Kongressens efterforskere, og kaldte for en genåbning af 9/11 undersøgelsen. I dette interview gjorde Senator Graham som han har gjort før, men på en meget kontant og meget ærlig måde. Han placerede ansvaret lige uden for døren af FBI (Federal Bureau of Investigation), som han beskyldte, i utvetydige vendinger, for at lyve til Kongressen og engagere sig i dette "aggressive bedrag" af det amerikanske folk.

Lad mig indledningsvis læse nogle uddrag fra Senator Graham's interview. Senator Graham sagde:

"Grunden til at de 28 sider er så vigtige, er at de var konklusionen på Kongressens undersøgelse af hvordan 11te september operationen var finansieret. Hvem betalte for det? Og mens jeg ikke kan diskutere detaljerne i dette kapitel, peger det kraftigt på Saudi-Arabien.

"Hvad vi officielt ved er, at der var agenter for den saudiske regering, som støttede mindst to af de flykaprere der endte med at bo i San Diego. De blev hjulpet med økonomisk støtte, med anonymitet, med et sted at bo, med flylektioner og med beskyttelse. I et tilfælde, i over et år.

FBI har udleveret 80.000 sider [ærligt talt blev de tvunget til at udlevere MO*] til en føderal domstol, gennem en Freedom of Information Act (FoIA) sag, der involverer en undersøgelse der fandt sted i Sarasota, Florida af forholdet mellem Mohammed Atta, lederen af de 19 flykaprere og to af hans håndlangere og en fremtrædende Saudisk familie, som havde boet i Sarasota i seks år. De tog afsted to uger før 9/11 under betingelser, som blev beskrevet som presserende for at vende tilbage til Saudi-Arabien, hvilket skaber den logiske slutning, at de blev varskoet og besluttede at de ville være bedre stillede andetsteds end i Sarasota, når 9/11 indtraf."

Intervieweren spurgte da Senator Graham følgende. Hun sagde, "Tror du, at de på hinanden følgende administrationer har beskyttet den saudiske kongefamilie imod amerikanske statsborgeres interesser?"

Senator Graham svarede, "Ja. Og jeg tror, det har været mere end en tilsløring. Jeg tror, det har været det, jeg kalder aggressivt bedrag. Der er tilfælde, hvor FBI offentligt har publiceret udsagn, som jeg ved fra personlig erfaring var usande. De erklærede at de i forbindelse med Sarasota sagen havde afsluttet undersøgelsen, og at undersøgelsen havde fastslået at der ikke var nogen forbindelse mellem flykaprerne og den fremtrædende Saudiske familie, og at de havde overleveret alle disse oplysninger til både Kongressens undersøgelse og 9/11 Citizens Commissions. Jeg ved det som en kendsgerning, at ingen af disse tre udsagn er sande."

Så sagde intervieweren til ham: "Lad mig få dette på det rette, Sir. Du påstår at FBI bevidst løj om dette spørgsmål, og at der har været en tilsløring."

Senator Graham afbrød hende, og sagde: ".. det er mere end en tilsløring. FBI misinformede om hvad der er i deres egne registreringer i forhold til situationen i Sarasota"

Han blev spurgt: "Hvad tror du der skal gøres?"

Senator Graham svarede: "Jeg tror, vi er nødt til at have en generel genåbning af efterforskningen af 9/11. Både Kongressens og 9/11 Kommissionens undersøgelse foregik under stramme tidsrammer, hvilket udelukkede den fuldstændige undersøgelse, der nødvendigvis må gøres, når 9/11 sagen er genåbnet."

Hr. LaRouche sagde, efter at have lyttet til dette interview, at dette er meget klart og tydeligt. Dette kan der ikke gøres indsigelser imod. Alt, hvad senator Graham sagde, var helt rigtigt.

Han sagde: "Retfærdighed skal endelig ske fyldest overfor de amerikanske borgere. Det kan ikke længere udskydes. Ingen kan sige, "Lad os bare udsætte dette, lad os udsætte dette, lad os udsætte det endnu en uge. Det skal ske nu." Den sande historie er blevet tilsløret alt for længe", sagde Hr. LaRouche, og han fortsatte: "Sen. Grahams udsagn om dette er klare og tydelige. Hans identifikation af FBI's aggressive bedrag er lige i øjet, og kan ikke diskuteres. Husk, at FBI juridisk er underlagt justitsministeriet, som er medlem af den udøvende magt, hvilket placerer hele denne operation lige på Obamas dørtrin. Den udøvende magt kan ikke handle uden præsidentens direkte ordrer.

Ethvert forsøg på varigt at fortsætte som nu," sagde Hr. LaRouche, "er en krænkelse af de amerikanske borgeres forfatningsmæssige rettigheder, og det i interessen af det der beviseligt er en fjendtlig fremmed magt, helt op til det punkt af hvad man kan sige nærmer sig forræderi. Faren er 3. verdenskrig, hvilket ville betyde ødelæggelse af ikke kun USA, men hele verden. Der går ikke en dag uden at der forekommer en provokation, et eller andet sted i verden af Obama mod både Rusland og Kina, der hver vil kunne tænde luntten til 3. verdenskrig. Vi kan ikke vente, vi kan ikke udsætte det. Vi kan ikke sige, 'Åh, bare et par uger mere, blot et par måneder mere.' 3. verdenskrig er på vores dørtrin, og 3. verdenskrig ville betyde ødelæggelsen af menneskeheden.

"Våbenhvilen i Syrien nærmer sig opløsningspunktet. Saudi-Arabien og Tyrkiets rolle i dette er klar og udgør en meget indlysende pointe, at det strategiske momentum, der er nødvendigt gennem de-klassificeringen af de 28 sider, ville forhindre denne krig. Dette viser dig blot et eksempel – et meget umiddelbart eksempel – men det er blot ét eksempel på den strategiske nødvendighed af at frigive de 28 sider og blotlægge saudierne og deres partnere i det britiske monarki for hvad de er og hvad de gjorde i tilfældet med 9/11 forbrydelsen"

* MO: Modus Operandi – måde at agere på

Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram.

**Fra LaRouchePAC
Fredagswebcast, 13. maj 2016**

Ogden: Hr. LaRouche understregede i en samtale fra tidligere på dagen, at folk ofte stiller alle de forkerte spørgsmål, og så overbeviser de sig selv om, at de kan finde frem til svarene på disse spørgsmål, selvom de ikke engang ved, hvad de egentlig vil spørge om. Der er intet bedre eksempel på dette end vores tilgang til undersøgelsen af universets natur og udforskningen af rummet. Som folk nok er klar over, har Kesha Rogers i meget lang tid og meget højlydt bragt dette på banen. Denne uge har hun sammen med Benjamin Deniston sammensat et politisk program, som blev offentliggjort på hjemmesiden

LaRouchePAC.com, under en ny kampagneside, som lige er blevet lagt op. Kesha kan selv sige mere om det, men et af omdrejningspunkterne på den nye kampagneside er Kinas igangværende arbejde med at søge efter de rigtige spørgsmål. Hr. LaRouche lagde stor vægt på, at de næste to år er af afgørende betydning, da Kina indenfor denne tidshorisont vil begynde at udforske månens bagside. Dette er en del af det fortsatte kinesiske Chang'e-program. Og forudsat at vi kan undgå en eller anden altødelæggende krise – hvis vi kan afværge, at tredje verdenskrig bryder ud, eller en lignende katastrofe – vil vi ifølge Hr. LaRouche gøre opdagelser som resultat af udforskningen af månens bagside, der vil bryde med alt det, vi troede, vi vidste om månen, universet og vores forhold til disse.

Altså vil jeg gerne, Kesha, invitere dig til at uddybe disse problemstillinger.

Kesha Rogers: Klart, mange tak, Matt. Først vil jeg gerne oplyse, at det politiske program, som Ben og jeg har skrevet, »Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram (Principles and Boundary Conditions of a New Space Program)«, kan findes her på siden (LaRouchepac.com – red.). Og dernæst vil jeg gerne invitere folk til at deltage i en kommende dialog med Ben og mig omkring dette program. Men jeg vil gerne vende tilbage til den diskussion vi havde før denne udsendelse med Hr. LaRouche, der omhandlede det samme, som vi gerne ville vise med dette skrift, nemlig at der ikke findes en deduktiv eller praktisk metode til at finde ud af, hvad vores solsystem er, eller hvad vi mangler at opdage om det. Vi mangler stadig at opdage, hvilken orden der ligger bag vores solsystem. Og den orden kan vi kun forstå, hvis vi også forstår indbegrebet af menneskets sind, og hvem vi er som mennesker. Den udfordring, der har været, de fejl, der er sket, og den mangel på kompetence, der har rådet omkring udforskningen af rummet, hænger sammen med dette. En ting, vi diskuterede, og som jeg mener, er afgørende, er vores manglende forståelse af, hvad et rumprogram egentlig er; et veludformet rumprogram. Man havde

tragiske ulykker i den tidlige del af rumprogrammet, f.eks. den, der skete i forbindelse med den planlagte opsendelse af Apollo 1 raketten, hvor Gus Grissom, Ed White og Roger Chaffee på tragisk vis omkom. Og i det lys må man reflektere over, hvordan mennesker som disse, da de indskrev sig i programmet, var parate til at ofre deres liv for at fremme menneskeheden forståelse af dens rolle i solsystemet. Det er samme form for offer man ser soldater gøre, når de går i felten; de ved, det er med livet som indsats. Men det leder tanken hen på, hvad vi endnu ikke forstår, og hvad det er, vi kommer til at opdage.

Og derfor mener jeg, det er så vigtigt at se på det nye kapitel, som Kina er ved at skrive menneskeheden ind i, i forhold til solsystemet og galaksen. De er ved at bringe menneskeheden som art, der rejser i rummet, op på et helt nyt niveau gennem deres udforsknings- og udviklingsprogram i forhold til månen, specielt bagsiden af månen. Og når man ser på dette, kan man se, hvordan mange prøver at forstå den rolle, vi har i solsystemet, og den rolle, som rumfarten spiller for menneskeheden, gennem deduktive metoder. Og det fik mig til at tænke tilbage på Krafft Ehrickes ide om, hvorfor rumfart er så vigtig. Han var ophavsmanden til ideen om, at det er af eksistentiel betydning for menneskeheden at forstå sig selv som en interplanetarisk art, hvilket han kaldte menneskeheden »udenjordiske imperativ«. Følgende citat stammer fra ham: »Ideen om at rejse i rummet bærer en enorm betydning, fordi den udfordrer menneskeheden på så godt som alle områder, både i forhold til dens fysiske og åndelige eksistens. Ideen om at rejse til andre himmellegemer er et tegn på det menneskelige sinds højeste form for uafhængighed og livskraft.«

Og jeg mener, det er det, der overgår menneskeheden lige nu; at vi bliver udfordret på alle områder. Det er det, der sker i forbindelse med eksistensen af vores rumfartsprogram; at vi bliver udfordret på alle områder, fysisk og åndeligt og omkring vores løfte til fremtiden. Og det er derfor, vi taler

så hårdt mod de ekstreme angreb på rumprogrammet og indgrebet mod alt, hvad folkene i det amerikanske rumprograms kontrolcenter stod for, f.eks. Gene Krantz, der sagde, at vi lover at være vedholdende og kompetente. For der er intet vedholdende eller kompetent ved at tillade Obama at træde frem og afmontere og ødelægge vores rumprogram og gøre det til grin. Han promoverer et program, der er fuldstændig afkoblet fra virkeligheden, ideen om, at vi bare skal fange en asteroide, eller at vi skal sende et menneske med en enkeltbillet til Mars. Vi skal udvikle et marsprogram uden først at have en forståelse af galaksen som helhed eller af solsystemet som et integreret system, et system vi først skal forstå og lære at kende.

Problemet er, at det program vi havde før, er blevet lukket ned af Obama. Det handlede om at vende tilbage til at fokusere på at udvikle månen. Tidligere havde vi et program, der handlede om at udvikle månen, fremsat af astronauter som f.eks. Harrison Smith, før Apolloprogrammet blev lukket ned. Ved afslutningen af Apollo 17 var Apollo 18, 19 og 20 allerede planlagt. Men de blev afskrevet, fordi vi forrødte vores løfte om et meningsfuldt rumfartsprogram og i stedet skiftede til et yderst uansvarligt program. Og derfor blev også risikoen for tab af liv forøget. Men vigtigere endnu – man kan sammenligne det med, hvad der skete i militæret – er spørgsmålet, hvad er det, vi giver vores liv til? Derfor må vi på ny vurdere, hvad meningen med vores rumfartsprogram skal være. Og den vurdering skal ske med udgangspunkt i at forsvare menneskehedens kreative identitet og menneskeheden som art. Og fokus må være, at vi skal ud og opdage, hvad det er, vi endnu ikke ved. Og kineserne udgør et fremragende forbillede for os, fordi de tager livet alvorligt. Og de er alvorligt engagerede i deres rumfartsprogram. Og så længe Obama er præsident – husk, at jeg har krævet hans afsættelse flere gange – men dette udgør denne præsidents største forbrydelse: hans nedlukning af rumfartsprogrammet.

Så jeg mener, det vigtigste spørgsmål er, hvad vi giver vores liv til. Denne nation har brug for et videnskabeligt spydspidsprojekt baseret på menneskeheden kreative udvikling. Og vi bliver nødt til at befri menneskeheden for den dumhed, som har overtaget befolkningens tankegang. Og rumfartsprogrammet er lige det, vi har brug for at befri menneskeheden. Vi har flere gange snakket om, hvordan den kreative kraft blev skænket til menneskeheden af Prometheus. Og det ser næsten ud som om, at Zeus har fået lov til at stjæle ilden tilbage fra menneskerne. Denne kreativitetens ild må gives tilbage til menneskerne igen, og hele befolkningen må opløftes til et niveau, der ikke er set før i historien. Vi må overveje, hvordan vi kan transformere den planet vi bor på, men det kan vi kun, hvis vi forstår, at jorden ikke er en isoleret planet. Som Krafft Ehrlicke siger, er den ikke et lukket system. Vi kan kun løse de problemer, vi står overfor: krig, hungersnød, sult osv. ved at vinde en dybere forståelse af det solsystem vi er en del af. Og det der blev snakket om tidligere i denne udsendelse peger på, hvad det er der udgør den grundlæggende forskel mellem Kinas og Ruslands tilgang til måden, hvorpå vi må organiserer os og samarbejder som menneskehed; og Obama-regeringens tilgang til politik; dens angreb på rumfartsprogrammet og dens march mod krig.

Det kommer vi til at diskutere yderligere i morgen, og jeg vil opfordre folk til at læse det politiske program, ikke som teknisk formidling, men fra et udgangspunkt omkring, hvad det er, der mangler i vores tænkning i dag. Hvad er det vi ikke ved, og hvad er det, vi bliver nødt til at opdage?

Betydningen af Schumanns

sangcyklus "Dichterliebe"

Interview med John Sigerson, musikalsk leder for Schillerinstituttet i USA

Den 6. maj 2016 – Dennis Speed: Hvilken betydning har Schumanns sangcyklus Dichterliebe i musikhistorien? Hvorfor har du udvalgt dette værk til fremførelse ved Schillerinstituttets konference på Manhattan den 7. april?

John Sigerson: Cyklussen Dichterliebe er blot én af frugterne fra Robert Schumanns overflødhedshorn i "liederåret" 1840. I årene forinden komponerede Schumann hovedsageligt klavermusik, ofte i samlinger af stykker, som man også kunne kalde for cyklusser uden ord. I én af disse citerer han endda udtrykkeligt åbningstemaet fra én af de første virkelige sangcyklusser, nemlig Beethovens An die ferne Geliebte, der frembragtes 24 år tidligere. I mellemtiden havde Beethovenbeundrerer Franz Schubert komponeret begge sine berømte cykler: Die schöne Müllerin og Winterreise.

Hvad der derimod i særlig grad kendetegner Schumanns Dichterliebe er den utroligt sammenhængende virkning, han frembringer med blot 16 sange, hvoraf ikke en eneste er blot et minut for lang. Fra den første tone i den første lied – i øvrigt et cis – er der en ubrudt poetisk spændingskæde, der ikke hører op, før den sidste tone har klinget ud; interessant nok et des, altså den samme tone som den første, bare med en grundlæggende ændret betydning, som holder sammen på hele cyklussen.

Da man bad mig om at synge på konferencen, tænkte jeg straks på en lieder-cyklus, ikke blot én eller to sange, fordi jeg ikke ønskede at afslutte begivenheden med afslappende underholdning, men med en ægte moralsk udfordring i overensstemmelse med konferencens overordnede formål. Dette var nemlig at opmuntre deltagerne til at påtage sig politisk og moralsk ansvarlighed for, at menneskeheden ikke blot overlever som art, men får en værdig fremtid. I Dichterliebe

må digteren, henholdsvis sangeren, begive sig ind i sin sjæls dunkle afkroge, før han til slut i den sidste sang er i stand til at le ad sig selv og, som det siges der, at "begrave de gamle, triste sange".

Speed: Dichterliebe nævnes hyppigt som eksempel på den romantiske skoles poetiske og musikalske komposition. Hvorfor understreger du, at det i virkeligheden snarere er lige det modsatte?

Sigerson: Nuvel, her bør man for det første forstå, at musikken, til trods for at historiebøgerne siger noget andet, ikke er opdelt i "perioder", der adskiller sig ved forskellige "stilarter". Som Friedrich Schiller erklærede i sin berømte tiltrædelsesforelæsning om universalhistorie, så er historien ikke blot en rækkefølge af perioder eller kæder af begivenheder, men den er vidnesbyrdet om en tusindårig kamp mellem på den ene side menneskets skabende impuls, der adskiller det grundlæggende fra dyret, og på den anden side de oligarkiske institutioner og individer, der påstår, at mennesket dybest set blot er et dyr, og at dets kreativitet derfor skal inddæmnes, lige så snart den truer disse institutioner.

Overalt i den klassiske musik er der ikke nogen stil, men som Lyndon LaRouche siger det, en "verdanskuelse", hvis øverste prioritet er den menneskelige kreativitet. Den er et middel til at forædle mennesket, til at gøre det mere glad og produktivt, idet det opdager og udvikler universelle principper – principper for et levende univers i stadig udvikling.

Digteren Heinrich Heine, der skrev teksten til Dichterliebe, udviklede sig selv til en student af denne livsanskuelse, og i sit større værk Die Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland, påpeger han, at den "romantiske skole" i virkeligheden frembragtes af filosofen Immanuel Kant, der hævdede, at sand kreativitet i grunden er noget, der ikke lader sig erkende, og at menneskene nødvendigvis må være

slaver af deres lidenskaber, der kun kan inddæmnes af love og regler i samfundet. Med andre ord: mennesket er dybest set et dyr, der skal afrettes.

Schumann kendte og påskønnede ikke blot Heines digte, men også hans politiske og filosofiske skrifter, og når man forstår Heines digte og Schumanns musik rigtigt, viser det sig, at det her drejer sig om ikke mindre end denne grundlæggende konflikt, som jeg har lige beskrevet.

Metafor og ironi

Speed: Lyndon LaRouche understreger i særlig grad det polemiske ved denne musik; han siger, at når opførelsen er god og publikum opmærksomt, så vil det reagere med latter eller med stor irritation, men ikke med ligegyldighed.

Sigerson: Nuvel, hvis det blot var polemisk og ikke andet, så ville det ikke være kunst. Mere præcist lader det sig anskue fra metaforens synsvinkel, det vil sige den ironiske sammenstilling af elementer, der tilsyneladende ikke passer sammen "i det små", men som frembringer en bevægelse eller snarere en følelse, der leder frem til opdagelsen af en højere moralsk sandhed. Og som Schiller påpeger, må alt dette være klædt i skønhed, fordi man i et vist omfang må udelukke dagligdagens hæslighed for at opløfte menneskenes sjæle.

Denne form for metafor er princippet bag J. S. Bachs kontrapunkt, som mange af hans samtidige fandt meget frastødende, og som afvises fuldstændigt af nutidens såkaldte populærmusik. Men ikke blot det: Selv den bedste musik af Bach, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms taber fuldstændigt sin "slagkraft", når den fremføres med en anden indstilling. Og derfor er en stor del af de opførelser, der nu om dage falder ind under rubrikken Klassik Musik, så åndsdræbende kedsommelige.

I det 20. århundrede var der én person, der forstod dette klart og derfor pådrog sig en del ærgrelse, nemlig dirigenten og komponisten Furtwängler. For ham gaves der ingen adskillelse mellem et univers under udvikling og den tænkende,

kreative menneskeånd. Hans musik gjorde så stort indtryk, at endog Adolf Hitler nærede frygt for ham.

Speed: Schumann og Heine var venner, også med Felix Mendelsohn, dens søster og nogle andre, der dannede den kunstnergruppe, som Schumann kaldte for "Davidsforeningen (Davidsbündler)". Hvad udsiger Dichterliebe som projekt om deres livssyn? Var der andre værker af samme slags af Schumann, Heine eller andre?

Sigerson: Ja, det var en bred kreds af venner og medarbejdere, som Friedrich List i øvrigt også tilhørte, økonomeren for det amerikanske system, der i nogle år var Schumanns nabo i Leipzig. Så dukkede den unge Johannes Brahms op en dag uden for Schumanns dør og blev ligeledes medlem af familien. Sammen med Schumanns hustru Clara viede de alle deres liv til musikken og til udbredelsen af dyberegående tanker og principper. De var stærke modstandere af musik, der kun bød på nymodens effekter, sådan som den tids oligarkiske kredse krævede det med den tids første "rockstjerner" som violinakrobaten Niccolò Paganini og klaverbokseren Franz Liszt.

Og hvad andre værker angår, så findes der naturligvis mange! Et andet af mine yndlingsstykker er Schumanns allerførste sangcyklus, hans opus 24, ligeledes en musikalsk underlægning til det, som Heine gerne kaldte sine "små giftige digte". En anden digter, som Brahms ofte satte i musik, var den mindre kendte Eduard Moltke, der hører til Helga Zepp-LaRouches yndlingsdigtere. Og Brahms yndede især at tage et stykke andenrangs romantisk digtning og behandle det strengt klassisk. Hans sangcyklus Die schöne Magellone er et godt eksempel på dette.

Og jeg vil godt tilføje, at Furtwängler ofte gjorde det samme: hans berømteste eksempel er hans indspilning af Tjajkovskijs 6. symfoni, Pathétique, fra 1938. Da den unge Lyndon LaRouche hørte denne indspilning, dengang han mod slutningen af anden verdenskrig var udstationeret i Indien, blev han overvældet

af, hvordan det var lykkedes for Furtwängler at befri værket fuldstændigt fra alle "sæbeoperaagtige" elementer og ved hjælp af ironiske sammenstillinger løfte det op på det klassiske plan i Schillers betydning.

Det tyske parti Alternativ for Tyskland (Alternative für Deutschland): Gammel vin på nye flasker? Af Helga Zepp-LaRouche

Den 14. maj 2016: For mange mennesker er det nye afgørende spørgsmål i Tyskland ikke: Hvad mener du om religionen, men hvad mener du om AfD, Alternative für Deutschland? Er det blot et "parti for dårligt humør", som man ikke må kalde for nazister, så længe AfD "blot er højrepopulistisk", sådan som SPD's viceformand Olaf Scholz mener? Hvordan kunne fru Merkel blot have set mennesker med "fråde om munden" under disses sammenstød med AfD? Udgør AfD virkeligt "lyset for enden af tunnelen", fordi de benægter CO2-udstødningens påvirkning af klimaet, sådan som vicepræsident for Europäisches Institut für Klima und Energie og AfD-medlem Michael Limburg mener? Eksistensen af forskellige strømninger og deres pludselige valgfremgang får AfD til at virke egnet som en projektiionsflade for de forskelligste forventninger og ønsker. Så hvad skal man mene om dette parti; hvor målrettet er dets program for de menneskers forhåbninger, der har stemt på dem? Er det farligt, eller kan det udvikle sig til noget farligt? Har det løsninger på tidens eksistentielle udfordringer såsom

den eskalerende fare for en ny og denne gang termonuklear verdenskrig, eller den akutte fare for et nyt finanssammenbrud inden for den transatlantiske sektor, denne gang endnu mere dramatisk end 2008, eller for at nævne noget, som AfD allerede har udtalt sig om – har det en løsning på flygtningekrisen?

Da enhver ansats til strategisk tænkning er udelukket hos dette parti allerede ud fra dets selvforståelse, ligger det fuldkomment fjernt fra dets tænkning at kunne definere en løsning for at overvinde krigsfaren. Og da det selv er fuldstændigt fanget i en blanding af traditionel liberalisme og østrigsk skole, har det ingen analytiske forudsætninger for at erkende krisens omfang, for slet ikke at tale om noget begreb om, hvordan det transatlantiske finanssystems systemiske krise skal kunne overvindes. Og selv ved ét af de emner, hvor AfD mener at kunne score point, nemlig ved flygtningekrisen, er det himmelråbende inkompetent. Hvem mener og foregiver, at de kan løse den største humanitære katastrofe i efterkrigstiden ved at bruge pigtråd og anvendelse af skydevåben mod flygtninge ved grænserne, når der i de næste år vil flygte mange hundrede millioner mennesker for krig, hungersnød og epidemier, hvis årsagerne til flugten ikke fjernes? En sådan bilder sig selv og andre noget ind – helt bortset fra den hæslige tankegang, der gør sig gældende hos ophavsmændene til den slags forslag.

Enhver bedømmelse af dette parti må begynde med de årsager, der ligger til grund for dets pludselige fremmarch. Disse ligger i det så godt som fuldstændige svigt hos politikerne i EU, hos regeringen i Berlin og hos de etablerede partier, der i længere tid har bibragt stadig større dele af befolkningen det indtryk, at der i sidste ende ikke er nogen instans, der bekymrer sig om deres interesser, eller som de kan henvende sig til. Og så længe dette ikke indrømmes eller afbødes, vil de såkaldte folkepartier fortsætte med at skrumpes ind. Fru Merkel har godt nok nu og da sagt, at man bør beskæftige sig med årsagerne til flygtningekrisen, men hun har intet gjort, hverken angående Bush- og Obamaregeringernes på løgne baserede

krige i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien og Jemen – der er den ene årsag til flygtningekrisen – eller hvad angår den anden årsag: Den internationale Valutafonds, IMF's, kreditpolitik over for Afrika, der forhindrer enhver økonomisk udvikling. Og som følge deraf forbliver både årsagerne såvel som ethvert tilløb til virkelige løsninger ubegribelige. Og derfor sympatiserer stadig flere borgere med AfD's forenkede, inkompetente og dybt umenneskelige forslag.

Jo flere kompetencer og dermed jo mere ansvar den tyske regering og forbundsdagen har overladt til et uigennemskueligt, sjælløst bureaukrati i Bruxelles gennem alle traktaterne fra Maastricht til Lissabon, des mere stiger følelsen af hjælpeløshed, hvilket giver sig udtryk i en yndlingssætning hos tyskerne: "Man kan jo så at sige ikke gøre noget som helst!" Og dertil kommer indtrykket af, at partisystemet ikke giver den enkelte nogen som helst indflydelse på politik i al almindelighed, fordi reglerne for opstilling af kandidater samt partidisciplinen underligger en total topstyring. Og at denne kontrol vedvarende udøves til gunst for de finansielle interesser og til skade for almenvellet, og at som følge deraf de rige bliver stadig rigere og de fattige stadig fattigere, det er en erfaring, man især har gjort efter 2008 og efter de gentagne redningspakker. Das Handelsblatt offentliggjorde for nylig dokumentation for, hvad man hele tiden har vidst: 95 % af redningspakkerne til Grækenland, tilgår de europæiske banker. Hartz 4, den kolde ekspropriation af uskyldigt arbejdsløse mennesker, floppet med Riester-renten, fattigdommen i alderdommen, stigende omkostninger og dårligere omsorg i sundhedssektoren, manglen på betalelige boliger, svindende sikkerhedsfølelse, ikke mindst på grund af personalenedskæringer hos politiet, følelsen af at være ladt alene ved mødet med andre, uforståede kulturer, følelsen af at blive manipuleret med af massemedierne, af at ens egen regering ikke gør noget for at beskytte mod ind- og udenlandske tjenesters totale overvågning, fornemmelsen af, at regeringen forfølger en konfrontationspolitik over for Rusland og Kina styret af USA

og Storbritannien, hvad der fremmaner fare for en ny krig – denne liste kunne godt forlænges yderligere. Det samlede resultat af alt dette er, at flere og flere mennesker ikke længere føler sig repræsenterede af de etablerede partier. Og dette er ikke blot tilfældet i Tyskland, men i de fleste stater i Europa, ligesom i USA – tænk bare på Donald Trump.

I Tyskland viser udviklingen meget tydelige paralleller til situationen i 20'erne og 30'erne. Versaillestraktatens skylddiktat var principielt det samme som EU's skyldkorset, der nu om dage sætter de profitgrådige kasinobankers interesser over almenvellet, hvad enten det drejer sig om Grækenland eller om Tyskland. Forskellen mellem Brüning og Schacht på den ene side og Schäuble og Draghi på den anden angår kun det ydre, ikke det indre. Det er næsten en lov, at der som følge af en meget lignende frustration og usikkerhed vil opstå tilsvarende politiske og sociale bevægelser, der kun er anderledes i deres ydre fremtoning.

Og ligesom dengang er det nu til dags tydeligt at se forskel på de mange mennesker, der rodløse og bedragne løb efter dem, der lovede enkle løsninger i ideologiske indpakninger, og så de geopolitiske interesser, der trak i trådene og forstod at udnytte den sociale gæring for deres egne formål.

Det grundlæggende begreb for den udvikling, der både karakteriserer udviklingen op mod første verdenskrig såvel som perioden mellem verdenskrigene, og som også i dag beskriver processerne i USA, i Europa og netop også i Tyskland, hvad AfD angår, er den fortsatte tradition for Den konservative Revolution. Det drejer sig her om den bevægelse, der er rettet mod "ideerne fra 1789", altså ideerne fra den franske revolution og endnu mere fra den mod Leibniz orienterede amerikanske revolution, de universelle menneskerettigheder og et menneskebillede, der opfatter mennesket som i stand til at udvikle sig frem mod grænseløs fuldkommenhed. Og dengang som nu er denne konservative revolution, som for eksempel sådanne "højreintellektuelle" som Götz Kubitschek udtrykkeligt beråber sig på, ikke nogen homogen verdensanskuelse, men udgøres af et bredt spektrum af "folkebevægelser", "nationalrevolutionære"

og alle mulige beslægtede ideologier, der dog altid ser tilbage mod fortiden og forfægter en rent biologisk opfattelse af menneskeheden.

For at sige det med det samme: Hvis vi har lært noget som helst af historien, så bør vi betragte de forskellige måder, som USA og Europa brugte til at komme ud af 30ernes depression og økonomiske og finansielle krise. I Amerika satte Franklin D. Roosevelt en stopper for den kasinoøkonomi, der var ansvarlig for krisen, med Glass/Steagall-loven om adskillelse mellem bankerne, med genindførelse af det kreditsystem, der gik tilbage til Alexander Hamilton, Reconstruction Finance Corporation, med Tennessee-dals-programmet og senere med Bretton-Woods-systemet og dermed med en politik, der bragte Amerika ud af krisen og gjorde det til den stærkeste økonomiske magt. I Europa derimod slog forskellige former for fascisme sig igennem, lige fra Mussolini til Franco, Pétain og Hitler.

Det er en slags ironi fra historiens side, at det i dag er Kina, der virkelig gør Roosevelts tradition med sin politik for den nye silkevej, medens Amerika befinder sig i Wall Streets greb og er vendt tilbage til opskrifterne fra 30erne fra Europas pulterkammer. Tyskland befinder sig stadig på vippen, og det er endnu ikke afgjort, hvilken vej vi slår ind på.

Fortsættelse følger

**RADIO SCHILLER den 17. maj
2016:**

De nordiske lande skal ikke indrulles i Obamas konfrontationspolitik imod Rusland

Med formand Tom Gillesberg

Yemen: Læsning af EIRs Rapport om Verdenslandbroen bliver nationale begivenheder.

D. 11, maj 2016 – De ugentlige sessioner med studier af den arabiske oversættelse af EIR specialrapporten Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen har udviklet sig til at blive nationale begivenheder, der overværes af ministre, universiteter, digtere, intellektuelle, forretningsfolk, civilsamfunds-organisationer, og de mest prominente nationale og internationale massemedier i Yemens hovedstad, Sanaa . Alt dette finder sted alt imens det anglo-amerikanske-saudi bombardement af byen og invasionen af landets sydlige del aldrig er ophørt. Disse begivenheder er organiseret af Rådgivningskontoret for Koordinering med BRIKS, som ledes af Fouad Al-Ghaffari. Et tusind kopier af rapporten blev trykt i sidste uge til distribution blandt institutioner og individuelle statsborgere.

D. 10. maj afholdtes den 8. læsesession af rapportens 3. del,

"Kina: Silkevejen til Udvikling of Fred," og sessionen blev overværet og adresseret af den fungerende minister for kommunikation, Hr. Muslih Muhsin Al-Azir. Mødet blev også overværet af formanden for Yemens Center for Strategiske Studier og Forskning, Dr. Abdul-Aziz Al-Muqalih, som også er en af de bedst kendte af Yemens digtere og romanforfattere, samt en anden prominent poet, Al-Gharbi Amran. Kopier af den frisktrykte rapport blev uddelt som gaver til nogle af de prominente gæster. Et stort banner viste rapportens omslagsside samt kortet af Verdenslandbroen fra bagomslaget, og et portræt af præsident Xi Jinping, prydede mødets baggrundsbanner.

Mødet blev også via video adresseret af Hussein Askary, medforfatter af EIR rapporten og oversætter af den arabiske version. Askary forklarede den kinesiske rolle i den Nye Silkevej, hvilken, – som forkvinde for Schiller Instituttet og 'den nye Silkevejsdame' Helga Zepp-LaRouche, har beskrevet det, – er det største projekt for fred og udvikling i historien. Askary redegjorde for historien om den fælles indsats siden 1996 af Kina og Schiller Instituttet, for at promovere og opbygge dette projekt. Han redegjorde også for grundpillerne af den Konfucius-baserede kinesiske filosofi bag den Nye Silkevej: Kærlighed, harmoni og gensidige fordele, idet han påpegede, at disse er diametrale modsætninger til det nuværende destruktive og inhumane anglo-amerikanske system.

Fungerende minister Al-Azir roste de historiske bånd mellem Yemen og Kina, der strækker sig fra den præ-islamiske periode (før det 6. århundrede A.D.), samt den kinesiske støtte til det yemenitiske folk siden den republikanske revolution d. 26. september, 1962, samt for Kinas støtte til alle aspekter af udvikling. Hver yemenitisk statsborger føler hver især virkningen af Kinas bidrag til hans eller hendes liv i dag, især til Sanaa-Hudaida motorvejen. Al-Azir understregede også vigtigheden af, at udbygge de gode relationer med Folkerepublikken Kina, og roste den rolle, som Rådgivningskontoret for Koordinering med BRIKS har spillet, for at forbedre Yemens relationer med venlige nationer, såsom

Kina.

Den 9. Maj holdt Rådgivningskontoret et arrangement i fællesskab med Sanaa Universitetet og dets tilknyttede Center for Strategisk Forskning, for at underskrive en samarbejdsaftale om den Nye Silkevejsrapport, og anden forskning relateret dertil.

Foregående læsesessioner har behandlet LaRouche's ideer om fysisk økonomi inkluderet i Del 2, "Metrikker for Fremskridt." Efterfølgende diskussionen om vigtigheden af kernekraft, udtalte viceminister for elektricitet og energi, Dr. Hareth Al-Amri, at den Yemenitiske regering burde genoplive det kernekraftprogram, som blev opgivet i 1990'erne.

Mediedækningen af disse begivenheder har været konstant. Interessen for den Nye Silkevej og Yemens forbindelse med både Silkevejens økonomiske Bælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej (Et bælte, En vej) er blevet vækket i brede dele af landet, både gennem forståelse af vigtigheden af disse ideer, og visioner for rekonstruktion af Yemen efter den igangværende ødelæggende krig. I denne krig har saudiske krigsfly, med amerikanske og britiske våbensystemer, fokuseret på at ødelægge den basale infrastruktur og eksisterende industrier, for at tvinge befolkningen til at knæle for det anglo-amerikanske imperiums magt. Men det er ikke sket.

Disse aktiviteter er også blevet en kilde til håb for folk i Yemen, der betaler en høj pris på grund af denne sataniske geopolitiske krig. I øjeblikket er der forhandlinger undervejs i Kuwait mellem de Sanaa-baserede nationale kræfter, og den saudisk-støttede eksilregering, under protektion af FN. Den russisk-kinesiske indsats for at afslutte krigen i Syrien og genopbygge landet, mærkes også i Kuwait. De forskellige parter bliver fra alle sider presset til at standse kampene og genoprette den politiske proces, der skred godt fremad, før saudierne saboterede den i marts-april 2015.

Uanset udfaldet af disse forhandlinger, og uanset hvilken regering der endeligt etableres, vil den være nødt til at tage ideerne indeholdt i EIR specialrapporten med i betragtning. Og de visioner, som yemenitterne skaber fra deres læsning af

disse ideer, vil nødvendigvis danne basis for genopbygning af landet, og bringe fred og udvikling til nuværende og fremtidige generationer. Kina og Rusland må bidrage til disse visioner med deres støtte og indflydelse, fordi Yemens skæbne vil få stor indvirkning på den vej, som det Nye Silkevejs Freds projekt vil tage.

Vær kreativ. Vær menneskelig. Det er den eneste vej til overlevelse

LaRouchePAC leder den 10. maj 2016 – Den tyske avis *Sueddeutsche Zeitung* bragte den 10. maj en usædvanlig ligefrem artikel, hvori det anerkendtes, at den russiske præsident Vladimir Putin gang på gang har udmanøvreret NATO ved at tage raske og kreative strategiske flankerinitiativer, der hver gang har fanget NATO-kollektivets fjolser på den forkerte fod. Artiklen i SDZ gennemgik Putins aktioner på kampfronterne i Ukraine og Syrien, og kritiserede skarpt absurditeten i NATO's planlagte snubletråds-deployering af 4000 tropper til de baltiske stater og Polen, hvilken er berammet til at blive ratificeret ved det kommende topmøde for NATO's statsoverhoveder i Warszawa til juli. Putin har allerede annonceret, at han, for at modvirke NATO handlinger, opretter tre nye kampdivisioner for Ruslands vestlige og sydlige flanker, og chefen for de Russiske Strategiske Missil Styrker gav i mandags en detaljeret beskrivelse af, hvordan Rusland imødegår den fortsatte deployering og modernisering af de amerikanske missilforsvars-systemer i Europa.

Sæt NATO og Washingtons "pragmatiske" hovedet-i-busken ikke-

tænkning over for Putins strategiske flankeoperationer, senest udtrykt ved Palmyra-koncerten, der fejrede heltene fra krigen imod barbariske Islamisk Stat.

Lyndon LaRouche opregnede den 10. maj i en dialog med nogle kolleger sine egne bestræbelser, parallelle med Putins, tilbage i 1999, da LaRouche producerede den historiske videopræsentation "Storm over Asien", der udpenslede de britiske krigsløjer rettet imod hele den Eurasiske region, i særdeleshed Rusland og Kina, på det samme tidspunkt som Putin, der var ny i embedet, lancerede en krig i fuld skala imod de tjetjenske rebeller, der senere forvandlede til al-Qaeda og Islamisk Stat.

LaRouche understregede, at de kommende forårs- og sommermåneder er fyldt med fare for krig, som et resultat af præsident Obama og andre vestlige ledere, der, med deres opførsel baseret på vrangforestillinger, undlader at indse, at deres barnlige krigsprovokationer mod Rusland meget vel kunne føre til en strategisk konfrontation med Moskva – i hvilken Putin er sikker på at vinde, såfremt der er noget tilbage af menneskeheden der overlever og kan samle stumperne op.

Den højere pointe, som LaRouche leverede, er, at sejr i krig ikke går til dem med planer om at besejre fjenden. Sejren går til de ledere, der, med de enestående kvaliteter af kreativ tænkning, definerer sejr som det, der besejrer menneskeheden fjender, fjender, der truer den fortsatte eksistens af menneskeheden på et højere videnskabeligt og kulturelt stade. Kreativitet, understregede LaRouche, er lokaliseret i udvikling af kræfterne i det menneskelige sind. Det er ikke en individualistisk proces, men det kommer til udtryk i uddannelsessystemet, der forbereder det kreative individ til at søge at gøre de opdagelser, der fremmer menneskeheden almene sag, ved at bringe opdagelser ind, der aldrig er blevet gjort før, og som kan transformere samfundets organisation til det bedre.

Problemet, som LaRouche identificerede, er degenereringen af den trans-atlantiske kultur og dets uddannelsessystem, så vi er ude af stand til at producere kandidater til højere embeder, kandidater, der møder minimumskvalifikationerne til at gøre tjeneste. Systemet er struktureret til at producere inkompetence, som bevidnet af især Hillary Clintons fremmarch. Det Republikanske Parti er et yderligere bevis herfor.

LaRouche fremsatte det centrale spørgsmål: Hvordan definerer man sejr? Ved at 'slå den anden fyr' eller ved at udvikle et menneskeligt sindelag, der stræber efter at gøre opdagelser til fælles bedste for hele menneskeheden?

Den russiske præsident Vladimir Putin er et lysende eksempel på netop en sådan kreativ leder, uanset hvor meget det bringer Obama og hans hirdsmænd til anfald af jalousi og morderisk raseri.

Se på Syrien. Putin foretog en rettidig strategisk intervention den 30. september 2015. Det forandrede alt. Men det var ikke tilstrækkeligt. Efter de syriske væbnede styrker – med russisk assistance – genvandt deres selvtillid og kompetence, trak Putin de russiske styrker tilbage. Han trak sig ikke helt ud eller afbrød. Han gav syrerne et klart budskab: I er nu i stand til at føre og vinde denne krig. Putin vidste, at de oprigtigt patriotiske syrere ønskede at vinde krigen, men de manglede redskaberne og tiltroen til at gøre det. Da først de opnåede disse nødvendige værktøjer til sejr, lod han dem fortsætte krigen og realisere deres egen succes.

LaRouche spurgte: Hvor skal menneskehedens nåde og herlighed lokaliseres? Det er defineret ved at leve på en måde, hvor jeres mission er at bringe menneskeheden som et hele op på et højere niveau. Formålet er et bygge et samfund, et uddannelsessystem, i hvilke konceptet om den menneskelige kreative opdagelse er det primære, og er definitionen på, hvad det vil sige at være sandt menneskelig.

Målt på disse standarder er USA i dag degenereret til næsten ukendelighed. På dette fremskredne tidspunkt, med en verdenskrig blot uger eller måneder væk, må amerikanere, på grund af den egoistiske Obama og hans kontrollører i det britiske kongehus, se de kolde hårde kendsgerninger i øjnene: Tiden er inde til at holde op med at være "pragmatisk", at holde op med at være den "gennemsnitlige amerikaner" og at begynde med at tænke på, hvad man kan gøre for at sikre en levedygtig fremtid.

Hvis en sådan forandring ikke opnås, er den nære fremtid sandsynligvis en fremtid med globalt kaos og potential verdenskrig – en krig, vi er sikre på at tabe.

Embedsmand fra Kinas rumprogram bekræfter planer om en bemanded månelanding

30. april, 2016 – Selv om kinesiske videnskabsfolk igennem nogen tid har presset på for en mission hvor astronauter lander på månen, kom den første meddelelse om en sådan plan i forbindelse med fejringen den 24. april af 'Den Nationale Rumdag', fra en højt placeret embedsmand i rumprogrammet. Generalløjtnant Zhang Yulin meddelte ved en konference for fejringen af Kinas første rumdag, at Kina planlægger at lande astronauter på månen i 2036. Zhang er viceleder af 'Kinas Bemandede Rumprogram', som lagde hans bemærkninger på deres hjemmeside den 28. april. Han er også stedfortrædende chef for Den Centrale Militære Kommissions Afdeling til Udvikling af Udrustning.

Kina må "forbedre sine evner og benytte de næste 15 til 20 år til at virkeliggøre sin intention om bemandede ekspeditioner for at udforske Månen" sagde Zhang, "og tage et afgørende skridt for det kinesiske folk, med at forberede grundlaget for at udnytte rummet". Han noterede også, at projektet ville, i al almindelighed, befordre den videnskabelige og teknologiske udvikling af landet. Zhangs kommentar følger præsident Xi Jinpings udtalelse på rumdagen om, at hans "vision for Kina" er forbundet med Kinas visioner i rummet.

Pang Zhihao, fra Kinas Akademi for Rumprogramteknologi, beskrev de udfordringer der er for Kinas rumprogram, for at udføre en sådan månelanding. Først skal en meget kraftig affyringsraket, i størrelsesordenen som en Saturn V måneraket, designes, udvikles, tilpasses mennesker og afprøves. "For at sende vore astronauter til månen, skal vi bruge en enorm raket, som er i stand til at løfte en nyttelast på mindst 100 tons op i kredsløb omkring jorden i en lav bane", forklarede han. "Det er derfor, at vore videnskabsfolk er begyndt på at udvikle Long March 9". Den nye løfteraket forventes at have en kapacitet på 130 tons og være i stand til at lette omkring 2030. Det bliver nødvendigt at udvikle en ny besætningskapsel, større og mere velegnet end rumfartøjet Shenzhou. At skabe nye rumdragter, velegnet til at gå på månen er på vej, og teknikker til nedstigning på måneoverfladen, en blød landing, og evnen til opsendelse fra måneoverfladen og til at møde og sammenkoble med et rumskib til hjemrejsen er alt sammen nødvendige forudsætninger.

Embedsmænd har understreget, at Kinas igangværende projekter danner grundlaget for en bemanded rummission. Møde og sammenkoblingsmissioner i jordrumskibet med Shenzhou-kapsler har dannet grundlaget for de mere krævende måne rumskibes møder, der er forudsætning for den bemandede mission. Næste års Chang'e-5 missioner, der vil sende måneprøver tilbage til Jorden, vil demonstrere den højhastighedsreturnering til Jorden, som den bemandede månemission vil kræve. Ligeledes var

landingen af Chang'e-3 og dens ledsager månebilen Yutu på månen en god øvelse for landingsteknikker borte fra Jorden.

Over de næste 15-20 år, sagde Zhang, vil alle disse færdigheder blive udviklet.

Hvad skal der til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme?: LaRouchePAC fredags-webcast den 6. maj 2016

Et uddrag:

Ogden: I løbet af en tidligere diskussion med Lyndon LaRouche snakkede vi også om dagens institutionelle spørgsmål, som lyder: »Hr. LaRouche, vær venlig at fremlægge dine anbefalinger om, hvordan man opbygger de institutioner og strukturer, der skal til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme, i et samarbejde mellem USA, Kina, Rusland og Europa. Hvilken form for organisering og politik kan du anbefale, og hvilken rolle tror du FN kan spille i en sådan indsats?«

Steinberg: Efter vores diskussion med Hr. LaRouche og Fru Zepp-LaRouche, som fandt sted for nogle få timer siden, vil jeg svare, at det første der må gøres, er at fremlægge en præcis redegørelse for, hvor den globale terrorisme har sin oprindelse. Og det har den i London – Londonistan – og i lande, der i stigende grad er blevet simple håndlangere for det Britiske Imperium og dets politik. Saudi-Arabien er en

sådan håndlanger. Det har landet været i hundrede af år. Men i særdeleshed siden al-Yamamah aftalen fra 1985 har der været en britisk-saudisk organisation, der har ophobet store pengesummer, øremærket til at understøtte terrororganisationer som al-Qaeda og aflæggeren ISIS. Prøv engang at se på Sydamerika og Mexico, ødelagt af narko-terrorisme, og bemærk så, hvordan London har været centrum for den internationale narkohandel og de terrororganisationer, der er sprunget frem deraf. Hvis man ikke starter med at sige sandheden omkring terrorismens natur, omkring dens oprindelsessted; hvis man ikke våger at angribe det britiske og det saudiske monarki, så kan der ikke opstå et solidt grundlag for den form for samarbejde, der er nødvendig.

Det er klart at de fire ledende nationer, USA, Rusland, Kina og Indien alle er konfronteret med denne Angelsaudiske terrortrussel. Og for så vidt som disse nationer ikke samarbejder omkring udformningen af en entydig handlingsplan, der involverer nedlæggelsen af de britiske oversøiske finanscentre, der stiller finanserne til rådighed for terrororganisationerne, er der intet grundlag for sejr. Hvis disse lande går sammen – for hvilke FN's sikkerhedsråd ville udgøre den perfekte platform – kan der føres en succesfuld krig mod den form for terrorisme, der udfolder sig globalt i dag. Og det er en afgørende del af den krig, der allerede er undervejs.

Og så er der selvfølgelig det mere langsigtede spørgsmål omkring, hvordan man skaber en tilstand hvor mennesker ikke har noget incitament til at gå med i den slags terrororganisationer. Det spørgsmål ligger implicit i Kinas politiske projekt kaldet »Ét bælte, én vej«: Udviklingen af Asien gennem denne »Win-Win«-politik. Visse desperate politiske ledere i Europa – sågar i Tyskland – lufter ideen om en »Marshallplan«, der skal genopbygge Syrien og Irak. Det vil give flygtningene en mission, så de vil tage tilbage og hjælpe med at opbygge deres lande med en masse opbakning udefra. Og

det er en del af den slags passende og holdbare antiterrorstrategi, der skal til for at skabe en langtidsholdbar løsning. Allerede tilbage i 1970'erne fremlagde Lyndon LaRouche en plan for at skabe fred og udvikling i Mellemøsten. Udgangspunktet var at en økonomisk udvikling af regionen var den mest effektive antiterrorstrategi. Ligeledes sagde LaRouche i kølvandet på Oslo-aftalen i 1993, at man blev nødt til med det samme at køre bulldozer og arbejdsmaskinerne i position og begynde at genopbygge Gazastriben og Vestbredden og skabe et velstående område, hvor mennesker har en fremtid at leve for og se frem til.

Men nu har vi i stedet Saudi-Arabiens tyranni. Her over de seneste dage har vi set, hvordan Tyrkiets præsident Erdogan forsøger at etablere et brutalt diktatur i sit land og hvordan han afpresser Europa med truslen om at oversvømme Europa med endnu en omgang af flygtninge på flugt fra Syrien, Irak, Libyen og Afghanistan. Så der findes en holdbar og effektiv politik, men kun, hvis man tager tingene fra toppen og tager udgangspunkt i sandheden om, hvor terrorismen kommer fra. Således og kun således kan vi danne den rette form for sammenslutning af nationer, der samarbejder om et fælles mål. Og terrorismen kan overvindes, det er der ingen tvivl om, men ikke hvis udgangspunktet for processen er et svindelnummer.

Ogden: På den front så vi hvordan CIA-direktør, John Brennan, i TV-udsendelsen »Meet the Press« sidste søndag (1. maj) udtalte, at de 28 sider ikke vil blive offentliggjort af Obama-administrationen. Det viser med al tydelighed at USA ikke er klar til en alliance med Rusland, Kina og Indien, FN og Europa omkring en effektiv krig mod terror, men stadig bukker og skraber for den saudiske kongefamilie, som stod bag 11. september.

Putins afgørende intervention i Palmyra, foruden hvilken byen stadig ville være under ISIS' belejring, skaber en stærk kontrast og viser vejen for at overvinde terrorisme. Så måske

kan du forklare, hvad dette viser om, hvor Obama-administrationens sande alliancer ligger.

Steinberg: Det er meget ligetil. Det Brennan sagde på nationalt TV i »Meet the Press« i søndags var præcist, hvad vi regnede med, at han ville sige. Og alt dette var forårsaget af den vedholdende mobilisering for at få offentliggjort de 28 sider, som LaRouches politiske aksionskomité (LaRouchePAC) har været hovedansvarlig for. Denne mobilisering har tvunget Obama-administrationen til at bekende kulør og sige at den på ingen måde har tænkt sig at bryde med den Angel-saudiske alliance. Så længe Obama er præsiden og Brennan er CIA-direktør vil der være en beskyttelsesmur mod enhver form for afsløring af det Britiske Imperiums og Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet d. 11. september. Og naturligvis har FBI's topledelse været dybt involveret i at mørklægge denne sag. Hvis nogen troede at FBI på en eller anden vis havde skiftet identitet siden de mørke dage under J. Edgar Hoover, får de sig noget af en overraskelse. Den eneste forskel er, at teknologierne og ressourcerne, der er tilgængelige i dag, er langt mere vidtrækkende. Og det var daværende FBI-chef Robert Mueller, der personligt satte en stopper for, at de 28 sider blev offentliggjort.

Og så udtalte pressesekretæren for det Hvide Hus, Josh Earnest, tirsdag – han har ellers under pres fra de pårørende til ofrene for 11. september flere gange udtalt, at en i det mindste delvis offentliggørelse af de 28 sider ville finde sted indenfor de næste måneder – at han bakkede fuldt op omkring Brennans udlægning af sagen i »Meet the Press« udsendelsen og at der ikke ville blive nogen offentliggørelse. Og han løj så det drev, idet han gentog Brennans løgn om, at de 28 sider indeholder ubegrundede foreløbige ledetråde. Og det på trods af, at der er snesevis af saudiarabiske embedsmænd og politiske figurer, der er dybt involveret i at samarbejde med flykaprerne før angrebet d. 11. september.

Så USA befinder sig på sin vis i sandhedens time. Hvis I, det

amerikanske folk, ikke kan gennemtvinge denne sag, hvis ikke vi kan få offentliggjort de 28 sider, så er det muligvis et tegn på at denne nation ikke længere har den moralske integritet, der skal til, for at overleve. Tilbage i 70'erne, da Vietnamkrigen viste sig som et monster, der åd USA op indefra, havde Senator Mike Gravel modet til at offentliggøre de såkaldte »Pentagon Papers« (Pentagons hemmelige dokumentation af USA's Vietnam-politik – red.) ved at læse dem højt fra talerstolen i senatet, og det ændrede historien. Og det er den slags øjeblikke vi lige nu befinder os i. Vi har brug for at nogen udviser samme mod i dag, som Mike Gravel gjorde dengang. For hvis mørklægningen af den Angel-saudiske hånd bag 11. september bliver tilladt at fortsætte meget længere, vil denne nation have opgivet det, der retfærdiggør nationens eksistens.

---

1. del: POLITISK ORIENTERING den 12. maj 2016: Forvent det uventede. Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg

Video:

2. del:

Lyd:

Russisk orkesterkoncert i det klassiske amfiteater i Palmyra – et magtfuldt fingerpeg om håb for fremtiden

Den 5. maj, 2016 – Torsdag gav det russiske Mariinsky Teater Orkester i det klassiske amfiteater i den syriske by Palmyra en smuk koncert, betitlet, "Med en bøn for Palmyra – Musik genopliver de klassiske mure". Indtrykket af koncerten opløfter allerede millioner af mennesker verden over. Begivenheden var dedikeret til mindet om dem, der har mistet deres liv til terrorister.

Koncerten var i særdeleshed til minde om Dr. Khaled al-Assad (1934-2015), den syriske arkæolog, der var kustode for Palmyra-antikviteterne i 40 år, og som blev offentligt halshugget sidste august af IS, efter at have nægtet at give dem adgang til at ødelægge stadig flere statuer. Og ikke mindst til minde om den unge russiske specialstyrke-officer, Aleksandr Prokhorenko, der blev dræbt i midten af marts, efter at have tilkaldt russiske luftangreb på sin egen position, da han var omringet af IS under slaget om Palmyra. Han er posthumt blevet udnævnt til russisk helt, og hans legeme blev returneret hjem i dag.

Orkestrets dirigent Valery Gergiev ledede programmet, med hovedaktørerne Pavel Milyukov, førsteviolin og Sergei Roldugin, cello, sidstnævnte den kunstneriske direktør i Sankt Petersborgs Musikhus. I den officielle russiske delegation fandtes også direktøren for Sankt Petersborgs Eremitagemuseum, Mikhail Piotrovsky. Blandt publikum var også repræsentanter fra Kina, Zimbabwe og Serbien.

Det klassiske program omfattede Johann Sebastian Bachs Chaconne, Sergei Prokofievs Første Symfoni, og et uddrag af den moderne russiske komponist Rodion Schedrins (enkemand efter den berømte russiske ballerina Maya Plisetskaya) opera, "Ikke blot kærlighed." Da Gergiev introducerede programmets musikstykker, påpegede han, at Prokofiev skrev sin symfoni "i hyldest til fortidens store mestre – Mozart, Haydn, Beethoven," hvis værker udtrykker "optimisme og håb."

Ved åbningen af begivenheden hilste den russiske præsident Vladimir Putin alle velkommen via live video fra Sotji. Han talte imod terrorisme og udtrykte påskønnelse af koncerten, som han kaldte et "tegn på taknemmelighed, erindring og håb." Han sagde, "Jeg ser dette som et minde om alle ofre for terroren, uanset tiden og stedet for forbrydelserne mod menneskeheden, og, selvfølgelig, som et håb, ikke blot for genopførelsen af Palmyra som et kulturelt aktiv for hele menneskeheden, men for den moderne civilisation, under denne tids skrækkelige tilstand, som er skabt af den internationale terrorisme.

Putin takkede musikerne og støtteaktørerne. "Dagens aktioner involverede større ulejlighed og farer for alle, ved at befinde sig i et land i krig, tæt på, hvor fjendtlighederne stadig pågår. Det har krævet stor styrke og personligt mod fra jer alle. Mange tak." Gergiev er en nær medarbejder til Putin, og cellist Roldugin en god ven.

Dirigent Gergiev talte før musikken – på russisk og engelsk. Han sagde, "Vi protesterer imod barbarer, der ødelagde vidunderlige verdenskulturelle monumenter. Vi protesterer imod henrettelse af folk her på denne storartede scene," idet han refererede til Islamisk Stats offentlige massedrab i amfiteatret sidste november. Gergiev er musikdirektør for Munchen Philharmoniske Orkester, så vel som dirigent for Mariinsky Teater Orkesteret.

Publikum fyldte amfiteatret. Sammen med lokale syrere, og

militært personel fra både Syrien og Rusland, inkluderede notabiliteterne den russiske kulturminister Vladimir Medinsky, der har ledet indsatsen for at redde og restaurere antikviteterne fra Palmyra. Han var rørt til tårer over begivenheden.

Takket være superstærk optagelse, er selve koncerten, og billeder af den storslåede opsætning i Palmyra-ruinerne, nu bredt internationalt tilgængelig. Begivenheden er dagens hovednyhed i Rusland, og videoen breder sig hastigt verden over. RT udsendelsen af koncerten kan findes her:

<https://www.youtube.com/watch?v=9b0hFI4Zaw>

Planlægger den amerikanske præsident Obama en krig mod Rusland og Kina i august?

Af Alexander Hartmann, redaktør af "Neue Solidarität".

7. maj 2016 – Vil den amerikanske præsident Obama indlade sig på en militær kraftprøve med Rusland og Kina endnu før sin tilbagetræden? Den slutning må man drage, når man betragter de nyeste bestræbelser inden for amerikansk politik: Umiddelbart efter at det var lykkedes for USA's udenrigsminister John Kerry og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov at forhandle sig frem til en udvidelse af våbenstilstanden i Syrien på grundlag af aftalen i Geneve, hvor der skulle oprettes et særligt, større kontor i Geneve med russiske og amerikanske militærpersoner og diplomater for at overvåge

våbenstilstanden, blev Kerry – øjensynligt af Obama – foranlediget til offentligt at stille et ultimatum til den syriske præsident Bashar Assad: Dersom Assad ikke træder tilbage inden den 1. august, så vil USA "inddrage andre sider". I betragtning af, at USA allerede er ved at indsætte amerikanske soldater i Syrien uden den syriske præsidents godkendelse, må der øjensynligt være tale om en større militær indsats, der har det udtrykkelige formål at fremtvinge et regimeskift i Syrien. Og dermed står det klart, at Rusland og Kina, der begge modsætter sig et udefra påtvungent regimeskift i Syrien og selv er militært til stede der, skal stilles over for et valg om enten at lade Assad falde – eller at tage en direkte militær konfrontation med USA med i beregningerne. Og samtidigt fortsætter den militære opmarch og indkredsningen over for Rusland og Kina med at skride fremad "som en damptrølle", sådan som BüSo's forkvinde Helga Zepp-LaRouche understregede det den 4. maj på sit internetforum.

Afgørende er tiden frem til NATO-topmødet først i juli, hvor skabelsen af NATO's faste troppetilstedeværelse i Baltikum skal godkendes af NATO's medlemsstater.

Disse enheder skal ikke udstationeres permanent, men indsættes i skiftende hold – ligesom i krigsområder. UN News citerede en ubenævnt militær talsmand: "Vi går fra gensidig hjælp over til afskrækning og fra gensidig hjælp over til opstilling til kamp." Det samme gælder også for de amerikanske troppeoverførsler til Filippinerne. USA's regering har allerede anmodet kongressen om en firdobling af midlerne til den amerikanske troppeindsats i Østeuropa, og den har – både gennem forsvarsminister Ashton Carter såvel som gennem general Philip Breedlove, den hidtidige overkommandoindehaver over USA's tropper i Europa, og dennes efterfølger general Curtis Scaparrotti, som Carter overdrog kommandoen til den 3. maj i Stuttgart – også gjort det ganske klart, at den betragter Rusland og Kina som sine vigtigste fjender.

Øjensynligt er præsident Obama ude på at gennemtvinge en

"endegyldig løsning" af syriensproblemet efter sit eget sind, før han forlader embedet. Det er muligt, at dette set fra Obamas synsvinkel blot er ét stort blufnummer, hvormed han vil bevise over for sig selv og resten af verden, hvem der er "herre i huset" – men hvis Obama skulle gå hen og forregne sig her, så kommer der til at blive en kernevåbenkrig mellem supermagterne. Det er på høje tid, at de fornuftige kræfter i de vestlige regeringer og parlamenter endelig tager sig sammen til at forhindre Obama i at udføre sådanne forrykte dumheder, for det farlige ved ultimatummer er, at de ofte frembringer en situation, hvor ingen af parterne længere kan trække sig tilbage.

Det er klart, at selvom Rusland og Kina samtidigt strækker hånden frem mod Vesten for en fornuftig samarbejdspolitik, kan de overhovedet ikke gøre andet end at reagere på den vestlige opmarch med selv at opruste og med forhøjet kampberedskab. Således meddelte Rusland for eksempel, at det som reaktion på NATO's oprustning i Østeuropa ville opstille tre nye divisioner, hver på 10.000 mand i løbet af året i sine vestlige og sydlige militærområder. Og det er ikke blot USA, der arbejder febrilsk på at modernisere sine atomvåben; Rusland og Kina gør nøjagtigt det samme.

Den nye Operation Barbarossa

Helga Zepp-LaRouche sammenligner NATO's opmarch i Østeuropa med "Operation Barbarossa", Det tredje Riges troppeopmarch for at overfalde Sovjetunionen, og begrundede denne påstand på sit internetforum. Efter Obamas besøg bekendtgjorde forbundskansler Merkel, at 250 tyske soldater straks skulle deltage i NATO's bataljoner i Baltikum. I Rusland genopvækkes erindringerne om Den store Fædrelandskrig kraftigt her for tiden, "og når tyske soldater så her bare 71 efter afslutningen på anden verdenskrig udstationeres lige op til den russiske grænse i forholdsvis højt kampberedskab, så kan jeg meget vel forestille mig – ja, jeg føler mig fuldstændigt sikker på det – at det vil fremkalde virkeligt stærke følelser

i Rusland. Hele NATO's politik er jo i grunden ikke andet end en indkredsning af Rusland og af Kina.”

Når man betragter den samlede strategi – lige fra sanktionerne mod Rusland over forsøgene på at iscenesætte farverevolutioner og til den oprustningsspiral, som Rusland og Kina er tvunget ind i – så bør det være klart, at dette sker med den hensigt at frembringe regimeskift. Det spørgsmål forbliver ubesvaret: ”Hvorfor skal atomvåbnene moderniseres? Alle amerikanske atomvåbenlagre skal moderniseres, de taktiske atomvåben B61-12 i Tyskland – det er angrebsvåben. Og hvad skal russerne mene om det?”

En offentlig debat savnes

Frem for alt kritiserede hun, at der hidtil ikke har fundet nogen offentlig debat sted omkring disse ting:

”Der er ikke engang nogen i Tyskland, der vover at udtale sig om sanktionerne – bortset fra med en tilbageholdende kritik. Men en debat om hele den militære dimension mangler egentlig fuldstændigt. Og det er virkeligt en skandale. Jeg mener, at vi virkeligt behøver en dramatisk ændring af vor politik, for vi skal selv bestemme over vore egne interesser i Tyskland og hele Europa. Bliver vi draget med ind i sådan en krig? ... Skal vi virkeligt lade os drive ind i sådan en konfrontation, så at sige i ly af USA, der virkeligt sætter Tysklands eksistentielle interesser på spil? For hvis uheldet er ude, så ophører Tyskland med at eksistere.”

Det egentlige motiv

Det virkelige motiv bag konfrontationspolitikken over for Rusland og Kina, understregede hun, ligger i forhandlingerne om frihandelsaftalerne TPP (med de asiatiske nationer) og TTIP (med Europa), som USA's regering vil gennemtrumfe endnu før Obamas afgang. Dette demonstreredes af et indlæg fra præsident Obama i Washington Post med den megetsigende overskrift: ”Amerika – og ikke Kina – fastsætter reglerne.” ”Heri siger

han, at Sydøstasien og Sydøstasien udvikler sig med rasende fart, og vi – USA – kan ikke tillade, at Kina fastlægger reglerne, for det gør vi! Og dermed har han egentlig lukket katten ud af sækken. For også ved den førnævnte militære oprustning og ved konfrontationsscenerne drejer det sig egentlig kun om én ting. Såvel ved TPP, TTIP som ved NATO's oprustning over for Rusland og naturligvis også i Det sydkinesiske Hav, i Korea, i hele den militære dimension, drejer det sig kun om ét enkelt tema – og det er at forsvare USA's enevældige position med alle midler.”

I Det sydkinesiske Hav drejer det sig med sikkerhed ikke om et par klippeøer, og den frie sejlads er heller ikke krænkede blot en eneste gang, det er alt sammen blot grov propaganda. Tværtimod ønsker Obama at konsolidere ”USA's krav om overherredømme over Stillehavet og sandsynligvis også snart over Det indiske Hav, det vil sige over alle verdenshavene.. Det drejer sig om at opretholde den unipolære verden.” Men det er så at sige fortid nu, for den er holdt op med at eksistere. ”Asien stiger opad, Kina udvikler sig, andre asiatiske stater, Indien, det, som før kaldtes for tigerøkonomierne, udvikler sig med rasende fart.” Kinas regering har reageret meget køligt på Obamas artikel ved at slå fast, at handelsreglerne ikke skal fastsættes af ét land, men af alle de inddragne nationer. Og under et møde i Australien, hvor det drejede sig om den kinesiske handelsaftale, deltog 15 lande, ”der øjensynligt fandt de af Kina foreslåede betingelser for langt mere attraktive end TPP, der egentlig kun har til formål at holde Kina udenfor.”

Thukydide-fælden

Men det afgørende punkt er dog, ”at alle imperier i historien er gået under som følge af at have forstrakt sig.. USA har forstrakt sig her for tiden, de økonomiske tal er katastrofale – både hvad angår tallene for arbejdspladserne og tallene for den produktionsstigning, der i de sidste fem år har været nul eller endnu lavere. Det vil sige, at USA's fysiske økonomi

skrumper mere og mere ind, og banksektoren er naturligvis blot en kæmpeboble, der har det endnu værre end i 2008 og truer med at eksplodere – ligesom i Europa.”

Hun fortsatte: ”Med andre ord, så er dette en politik, der ikke er holdbar, og det gør den også så farlig.” For der er kræfter i den transatlantiske sektor, der reagerer således på denne udvikling i Asien, at de er ved at gå i den såkaldte Thukydid-fælde, som den tidligere amerikanske generalstabschef flere gange har advaret om, nemlig konflikten mellem Athen og Sparta i det klassiske Grækenland, som Thukydid beskrev, ”hvor den ene parts opstigning førte til den anden sides krigsførelse og dermed startede den peloponnesiske krig, der i sidste ende førte til det klassiske Grækenlands undergang.” Det er noget, der i dag i brintbombernes tidsalder, og hvor der er tale om overgang fra afskrækning til kampberedskab og mobilitetstilstand for tropperne, er ekstremt bekymrende. ”Jeg har sagt det så tit: Vi behøver en offentlig debat. Hvor er Tysklands interesser henne? Tysklands interesser er netop ikke fremmedfjendtlighed eller ”lukkede grænser”, for den eneste måde Tyskland kan sikre sin eksistens på længere sigt er ved at indlede et nyt paradigme og deltage i det med andre stater, frem for alt med hele Eurasien, der så i fællesskab kan løse de problemer, der berører os alle: Det nære og mellemste Østens fuldstændige ødelæggelse og den frygtelige situation i Afrika. Og den eneste mulighed, vi har for at slippe ud af alle de konflikter, er den, at vi sammen med Rusland og Kina udbygger Den nye Silkevej til en Verdenslandbro.”

RADIO SCHILLER den 9. maj

2016:

Koncerten i Palmyra, Syrien: Putins seneste flankemanøvre

Med formand Tom Gillesberg:

```
<iframe width="100%" height="450" scrolling="no"
frameborder="no"
src="https://w.soundcloud.com/player/?url=https%3A//api.soundcloud.com/tracks/263241683&auto_play=false&hide_related=false&show_comments=true&show_user=true&show_reposts=false&visual=true"></iframe>
```

Rusland og Kina reagerer på krigs-krisen ved navn Obama

D. 3. maj – Kina og Rusland gjorde det i dag officielt, at de udfører fælles anti-ballistisk missil forsvarsøvelser som direkte respons på, at ABM systemer bliver etableret rundt om deres grænser af Obama administrationen. Dette er en ekstraordinær handling. Det er blot det mest synlige tegn på, at de eurasiske magter tager strategiske skridt imod de eskalerende militære og økonomiske krigstrusler, rettet imod dem af den britisk kontrollerede Obama.

Vi er i forstadiet af en verdenskrig. Truslen er Obamas samtidige pivoter, bestående i at omringe og konfrontere både Rusland og Kina militært, samtidigt med offentligt at forlange, at USA's allierede tilslutter sig en handelskrig, for at forkrøble Kina økonomisk.

Denne arrogante krigspræsident tror, at han offentligt kan

udstede ordrer til Kina vedrørende dets økonomiske relationer, knuse den russiske økonomi med sanktioner, presse regionale nationer ind i alliancer for militære aktioner til konfrontation af de eurasiske magter.

Dette alt imens Kinas og Indiens økonomier vokser med 7 % om året, USA og Europas med nul.

De bankerotte finansielle magter centreret i City of London og Wall Street udhuler og konsumerer deres egne økonomier, alt imens de bruger Obama som deres instrument til at udnytte det amerikanske militære og termonukleare magt imod et nyt økonomisk paradigme.

Reaktionen hos de eurasiske magter på den trussel om verdenskrig, som Obama repræsenterer, er primært økonomisk – idet de gennemfører et nyt paradigme for verdensomspændende udvikling af produktiv infrastruktur, videnskabeligt samarbejde, rumforskning.

Tilbageslaget i Europa imod Obamas anti-kinesiske handelskrigsvåben viser, at de trusler, som han udsteder mod dette nye paradigme ikke virker.

Men hans intention om at omringe og provokere Rusland og Kina, sågar til et punkt på nippet af en total krig, vil fortsat være til stede, med mindre amerikanere tvinger ham ud af embedet ved rigsretssag eller fratrædelse.

Grundlaget er der. Obama er, trods alt, medskyldig i, sammen med saudi-britisk efterretningsvirksomhed, at dække over drabene på 3000 amerikanere d. 11. september, og siden da, at lancere endeløse krige.

Handling er, hvad der behøves. Så vil det nye paradigme være åbent for at genoplive den kollapsede amerikanske økonomi.

Kina og Rusland i samarbejde om missilforsvar

D. 4. maj, 2016 Kina og Rusland har besluttet at holde en fælles computeraktiveret anti-missil forsvarsøvelse i maj,

skrev Peoples Liberation Army's avis {Liberation Daily} i onsdags.

Kommando- og personeløvelsen med kodenavnet "Aerospace Security-2016" vil blive holdt på det de Russiske Luftforsvarsstyrkers videnskabelige forskningscenter. Det er den første øvelse af sin slags afholdt i fællesskab af de to lande.

Det russiske forsvarsministerium udtalte, "Hovedformålet med øvelsen er – ved at holde sådanne øvelser med fælles luftforsvar og anti-missil forsvarsoperationer, – at forbedre de to landes evne til at håndtere en situation med tilfældige og provokerende angreb med ballistiske- og krydsermissiler på de to landes territorium."

Det sker som respons på det amerikanske forsøg på at basere et THAAD antimissil system på Sydkoreansk territorium, hvilket begge lande ser som en trussel imod dem.

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde, at evt. etablering af THAAD-systemet overskrider de relevante landes behov for forsvar. Hvis det gennemføres, vil det direkte indvirke på Kinas og Ruslands strategiske sikkerhed, " rapporterede {Liberation Daily}.

Den russiske forsvarsminister annoncerede også i fredags, at de to lande vil øge det samlede antal af deres fælles militærøvelser i 2016.

**RADIO SCHILLER den 4. maj
2016:
NATO's optrapning langs**

Ruslands grænser// CIA-chefens udtalelser om de 28-sider om Saudi-Arabiens rolle den 11. september 2001

Med formand Tom Gillesberg

Om rumindustriens muligheder. Astronaut Andreas Mogensen, EIR-interview.

EIR-videointerview med astronaut Andreas Mogensen efter konferencen på Christiansborg, om rumindustriens muligheder, 2. maj 2016

EIR: Hvordan ser du samarbejdet med Kina, og deres ambitiøse program?

Mogensen: Vi samarbejder også med Kina hos ESA; de bliver en vigtig samarbejdspartner i fremtiden. De er så bare ikke i dag en del af samarbejdet bag Rumstationen. Men vi håber da på, i hvert fald fra europæisk side, at få etableret et samarbejde, og jeg også, at der er en god chance for, at vi en dag ser en

*europæisk astronaut ombord på den næste, kinesiske rumstation.
Hør mere.*

Se også:

Optagelser fra konferencen på Christiansborg den 2. maj 2016, om rumindustriens muligheder, inkl. astronaut Andreas Mogensen

---

Obamas CIA direktør til New York: Glem alt om retfærdighed for angrebene 11. september

Obama-administrationens beslutning søndag om at kritisere Kongressens rapport om 11. september og dens 28 siders sektion om Saudi Arabiens medvirken i anslagene, kan få en omgående boomerang-effekt mod Obama selv. Spørgsmålet om meddelagtighed i uhyrlige terrorforbrydelser er involveret; og ligeså er spørgsmålet om at forhindre Obamas britiske/saudiske krigspolitik i at udløse global termonuklear krig.

Obama har – ligesom hans forgænger George W. Bush – holdt disse 28 sider hemmelige i otte år mere, og arrogant ignoreret og modsat sig et ønske fra ofrene og de overlevende fra 11. september, om at få dem frigivet.

CIA direktør John Brennans fremtræden i "Møde med Pressen" søndag, hvor han hævdede at bevismaterialet i de 28 sider er usandt, og modsatte sig at frigive dem, optrapper Obamas forræderiske dækken over Saudi Arabiens forbrydelser d. 11. september.

I næsten en måned, efter tidligere senator Bob Graham i programmet "60 minutter" påviste hvor isoleret det Hvide Hus

er i at lægge skjul på bevismaterialet – idet man bruger FBI til at intimidere dem, der indsamler og undersøger det – har der været en større debat i de politiske institutioner og medier overalt i USA.

Men spørgsmålet er blevet virkeligt varmt i New York City, hvor Lyndon LaRouches "Manhattan Projekt" har mobiliseret en by, hvis befolkning stadig ønsker retfærdighed ved at få sandheden om 11. september offentliggjort.

Frigivelse af de 28 sider og andet skjult dokumentarisk bevismateriale om 11. september kunne tillige i en bredere forstand slippe retfærdigheden løs. Det kunne betyde retsforfølgelse af Obama og Bush for forsætlig undertrykkelse af beviserne for, hvem der virkeligt myrdede 3000 amerikanere, og skræmte millioner af andre til at indvillige i katastrofale krige og vidtstrakte nye FBI beføjelser.

Da CIA direktør Brennan i søndags sagde "Nej", burde de forskellige balloner, som det Hvide Hus har sendt op vedrørende review af de 28 sider med henblik på "snarlig" frigivelse, være punkteret. Sandheden vil ikke komme ud på denne måde, med retfærdighed til følge. Obama må fjernes fra embedet, ved en rigsretssag, med henblik på yderligere retsforfølgelse ved domstolene for forræderi. Det er hvad LaRouches "Manhattan Projekt" mobiliserer for, og på den måde kan der sættes en stopper for hemmeligholdelsen af de 28 sider af Kongressens undersøgelse, sammen med Saudiernes straffrihed for deres forbrydelser.

Men det giver os også chancen for retfærdighed i en endnu bredere forstand: Forbrydelserne inkluderer (fortsat) at starte krige for at erstatte stabile regeringer med kaos, og (fortsat) – til denne dag – at støtte islamistiske jihadgrupper. Særligt siden attentatet på den Libyske leder Gadaffi i 2011 har det stået klart for os, at målet i sidste instans for disse krige er Rusland og Kina.

Ultimativt har planlæggerne været den britiske imperialistiske finansmagt, der søger at destruere Kina/Indien/Rusland–alternativet til dets kollaps. Obama og Saudierne har udført arbejdet.

Obama har optrappet provokationerne til krig med Rusland, Kina eller begge, en krig, der kun kan være termonuklear og total. At tvinge ham ud nu standser kursen mod krigskonfrontation, der kun kan ende med destruktion af civilisationerne.

Deltag i mobiliseringen for retfærdigheden.

Optagelser fra konferencen på Christiansborg den 2. maj 2016 om Rumindustriens muligheder inkl. astronaut Andreas Mogensen

Schiller Instituttets optagelse.

Se også EIR's og Schiller Instituttets kort interview med Andreas Mogensen efter konferencen. (kommer senere)

1. del:

2. del:

Program:

Ordstyrer: Helge Sander

15.00 MF Orla Hav byder velkommen

15.03 praktiske forhold ved ordstyrer Helge Sander

15.05 rumlovens perspektiver. Ulla Tørnæs.

15.13 Andreas Mogensen præsenteres

15.15 indlæg under overskriften "de industrielle muligheder indenfor rumfart".

15.25 Niels Buus, Gomspace Aalborg.

15.30 Peter Sloth, kontoret for Rum, uddannelses- og forskningsministeriet.

15.35 Charlotte Rønhof, Dansk Industri (erstattet af en anden fra DI)

15.30 Torben Andersen Lindhardt, Dansk Metal.

15.45 Morten Bødskov, MF Socialdemokraterne, formand for Erhvervsudvalget

15.50 Jakob Engel-Schmidt, MF Venstre, i Uddannelses- og Forskningsudvalget

15.55 der indsamles spørgsmål til Andreas Mogensen.

16.00 Andreas Mogensen besvarer indsamlede spørgsmål stillede af Helge Sander.

**NATO's nye »Operation
Barbarossa«:
Hvad har det tyske forsvar**

mistet i Litauen?

af Helga Zepp-LaRouche

30. april 2016 – Betragter man NATO's forskellige aktiviteter over for Rusland såvel som de amerikanske styrkers over for Kina, så får man et billede af en politik, der er lagt an på indkredsning og provokation, og som i sidste ende egentlig kun kan munde ud i den store katastrofe. At lige netop den tyske regering nu vil udstationere tyske soldater som en del af NATO's tusinde mand store bataljon i Litauen – 71 år efter Hitlers tilintetgørende nederlag under hans vanvittige felttog mod Sovjetunionen – det er en skandale.

Efter at præsident Obama allerede inden sit sidste besøg i Hannover havde tilkendegivet, at han ville kræve et større militært engagement og større økonomiske bidrag fra Tysklands side, havde forbundskansler Merkel intet bedre at tage sig til end »bag lukkede døre« at forsikre Storbritanniens, Frankrigs og Italiens regeringschefer på det såkaldte minitopmøde med præsident Obama i Hannover, at det tyske militær nok skulle bidrage til NATO's fortsatte østekspansion. Endegyldigt skal denne mission med skiftende, kort udstationeret mandskab vedtages på det kommende NATO-topmøde i Warszawa i begyndelsen af juli, hvor en hel række yderligere offensive forholdsregler ligeledes skal sættes i gang mod Rusland.

På sikkerhedskonferencen i Moskva, der lige har fundet sted, advarede den russiske NATO-gesandt Alexander Grusjko om konsekvenserne af NATO's konfrontationspolitik på dennes østflanke som for eksempel den såkaldte permanente tropperotation (hvoraf de tyske tropper kun skal udgøre en del), den fortsatte udstationering af tunge våbensystemer i forskellige østeuropæiske stater, uafbrudte manøvrer, vedvarende overvågning af luftrummet, og forstærkning af flådeenhederne i Østersøen og Sortehavet. Under den sidste episode i Østersøen, hvor russiske kampfly fløj hen mod amerikanske krigsskibe, der befandt sig godt 120 km fra den

russiske enklave Kaliningrads kyst, påberåbte man sig fra amerikansk side den såkaldte »anti access/area denial« (A2AD) og hævdede, at Rusland forhindrer den frie adgang til militær hjælp til De baltiske Lande – hvor det i virkeligheden drejede sig om at stille spørgsmål ved Ruslands ret til at forsvare sig selv i umiddelbar nærhed af sine egne grænser.

Noget andet, der forberedes, er militære brigader, der skal sammensættes af tropper fra Bulgarien, Rumænien, Ukraine såvel som Litauen og Polen. Også udbygningen af det amerikanske raketforsvarssystem i Østeuropa fortsætter uforstyrret, selv om enhver begrundelse om, at dette forsvarssystem skal tjene som værn mod iranske raketter, er faldet bort med »P5+1«-aftalen med Iran. Det er nu helt klart, at det skal tjene til at udslette Ruslands mulighed for gengældelsesangreb.

Det kan kun forklares som et eksempel på kollektiv lammelse og hukommelsestab, at så godt som ingen i Tyskland stiller det spørgsmål, hvorfor Obamaadministrationen i de kommende år vil give en billion dollars (!) til at modernisere det samlede amerikanske kernevåbenarsenal – indbefattet de i Tyskland udstationerede taktiske kernevåben B61-12 – for (sammen med stealth-fly) at gøre det mere »indsatseegnet«, sådan som det for nylig fastsloges under en høring i det amerikanske senat af fru senator Feinstein. Alt dette finder stadig sted i et miljø, som militæranalytikere som Ted Postol eller Hans Kristensen betegner som farligere end højdepunktet af den kolde krig, altså Kubakrisen, hvilket fik personligheder som Mikhail Gorbatsjov og den afdøde Helmut Schmidt til for ikke særligt lang tid siden til at advare mod en tredje verdenskrig.

Denne gang går fru Merkels og de karrieresyge militærpersoners imødekommende, vasalagtige troskab for vidt. Tysklands øgede deltagelse i NATO's indkredsningstrategi over for Rusland, hvor NATO rykker helt frem til Ruslands grænser, og ikke omvendt – den russiske udenrigsminister Lavrov talte om et »beskidt forsøg på at stille sandheden på hovedet« – , sætter

selve Tysklands eksistens på spil, idet der intet vil blive tilbage af landet eller dets indbyggere, dersom en atomkrig virkelig finder sted. Og ingen kan overbevise os om, at fru Merkel, fru von der Leyen (den tyske forsvarsminister) og forsvarsledelsen overhovedet intet skulle vide om dette.

Oven i NATO-operationerne mod Rusland kommer de amerikanske stridskræfters ligeledes eskalerende provokationer over for Kina – hvor USA slår på »den frie sejlret i havet« i Det sydkinesiske Hav, selv om Kina ikke en eneste gang har forhindret denne – de hermed begrundede krænkende overflyvninger af det kinesiske territorium, de omstridte øer og rev, forsøget på at udnytte krisen omkring Nordkorea til at udstationere det mod Kina og Rusland vendte THAAD-raketsystem i Sydkorea, og udsendelsen af yderligere 250 amerikanske specialtropper i Syrien uden tilladelse fra den syriske regering, uden mandat fra FNs sikkerhedsråd og uden den nødvendige bemyndigelse fra den amerikanske kongres, sådan som den amerikanske forfatning kræver det.

Alt dette er elementer af en yderst risikabel politik. Er den lagt an på at lokke Rusland og Kina i en fælde for at fremprovokere reaktioner, der så kan bruges som påskud for stort anlagte straffeaktioner? Drejer det sig om opmarch for et førsteangreb, der svarer til de forskellige doktriner såsom Prompt Global Strike eller Air-Sea Battle? Tror man virkelig i fuldt alvor, at udgifterne til en ny oprustningsspiral i kombination med farverevolutioner vil fremkalde regimeskift i Moskva og Beijing, fordi landenes befolkninger vil rejse sig mod Putin og Xi Jinping? Alle disse varianter er vanvittige. I alle tilfælde risikerer man at udslette menneskeheden i en verdensomspændende, termoneukleær krig.

Problemet er hveken Rusland eller Kina, men den neoliberale finanspolitik, der ligger til grund for en indbildt nødvendighed af at udvide den transatlantiske imperialistiske politik. Fastholdelsen af denne politik er i sidste ende grunden til, at der ikke er nogen, der taler om »årsager« til

den flygtningekrise, der er resultatet af de på løgne begrundede krige i Sydvestasien, og af den politik, der har nægtet Afrika udvikling på grund af Den internationale Valutafonds berygtede kreditbetingelser. Det var denne politik, der åbnede en uudholdelig afgrund mellem rig og fattig i mange dele af verden, og som synes rede til at ofre alt til gavn for få og på manges bekostning på højrisikospekulationens alter. Og netop denne politik er håbløst bankerot, sådan som de lige så afsindige debatter om »helikopter-penge« demonstrerer.

Bare tanken om, at vi her 71 år efter det fuldstændige nederlag for nationalsocialisterne, der bragte uendelige lidelser over den russiske befolkning såvel som mange andre lande – ikke mindst vort eget – atter kan deltage i en »Operation Barbarossa« mod Rusland, må tilbagevises med fuldt eftertryk, også i praksis. Når alle de for tiden planlagte optrapninger, indbefattet Ukraines og Georgiens tilbudte medlemskab som »associerede partnere« til NATO, hvilket Rusland for længst har betegnet som en rød linje – når det mulige NATO-medlemskab for Finland og Sverige og udsendelsen af enheder fra det tyske forsvar til Litauen besluttet på det kommende NATO-topmøde, så befinder vi os sandsynligvis på den direkte vej til Helvede.

Vi må benytte de to resterende måneder til at fremføre et alternativ, og et sådant er »Win-win«-samarbejdet med Rusland og Kina, uden hvilket intet af de problemer, der truer vor eksistens – krigsfare, det truende finanskrak, flygtningekrisen eller terrorismen – vil kunne løses. Og vi kan ikke gøre det sande Amerika nogen større tjeneste end ved at stå fast på dette samarbejde.

Der er en udvej: Vi må sammen med Rusland, Kina og Indien udbygge Den nye Silkevej for at fremkalde en økonomisk opbygning af Sydvestasien og Afrika og for at genopbygge vor egen produktive økonomi; og vi må gøre det klart for Amerika, at vi ikke er rede til at begå selvmord for at opretholde et

imperium, der for længst har forstrakt sig ved sin egen opførelse. Derimod indtager George Washingtons, Alexander Hamiltons, Abraham Lincolns, Franklin D. Roosevelts og John F. Kennedys Amerika en æresplads inden for den samlede menneskehed.

Ambassadør Taksøe-Jensen svarer på Schiller Institutts spørgsmål under præsentationen på Københavns Universitet om sin udredning af dansk udenrigspolitik

(Desværre kom videobilledet ikke frem p.g.a. en teknisk fejl, men der er lyd.)

Ambassadør Peter Taksøe-Jensen præsenterede sin udredning af dansk udenrigspolitik på Københavns Universitet den 2. maj 2016. Schiller Institutet stillede et spørgsmål, om at i stedet for at betragte Rusland som værende på den anden side, at vi burde samarbejde med Rusland og Kina, om at forlænge Silkevejen til Mellemosten og Afrika, som en måde at forhindre terror, flygtninge, og en ustabil område. Ambassadør Taksøe-Jensen svarede således:

Jeg synes ikke – det er svært at ikke være glade for, at der

er ført en fast politik overfor Rusland, når Rusland har besluttet sig for at ændre den europæiske sikkerhedsordning. Så at slå ind på et samarbejdspolitik nu, det vil ikke føre frem til, tror jeg, at vi vil få et mere sikkert eller stabil Europa end den politik vi har ført både i NATO og EU, og hvor Danmark har bakket fuldt op om det.

Men idéen om at prøve at udbrede vores samarbejde med Kina, og prøve at bygge økonomiske udvikling, og opbygge Silkevejen, det synes jeg bestemt giver mening, fordi hvis vi kikker på hvad der har bragt flest mennesker ud af fattigdommen, så har det været økonomisk vækst, og det synes jeg da er noget vi kan bidrage med, som en del af vores formål. Det har også den positive afledte effekt at det også er [på denne måde] at vi bekæmper fattigdom.

Obama lancerer to krige mere – fjern ham nu eller imødeses global krig.

Den falskstemplede "enhedsregering" i Libyen under premierminister Fayed al-Sarraj har udført dens berammede opgave. Til trods for det faktum, at ingen af de to store politiske blokke i Libyen støtter ham, er han blevet installeret og anerkendt af de vestlige nationer, og har nu, som det var planlagt, opfordret den italienske premierminister Renzi til, at Europa "tilvejebringer beskyttelse for oliefelterne." Denne opfordring kom blot timer efter, at Obama mødtes med de fallerede europæiske ledere (Cameron, Merkel, Hollande og Renzi) i mandags, d. 25. april. Som planlagt brugte Obama den gennem-uredelige appel om en invasionsstyrke

fra den bedrageriske premierminister Sarraj til at forlange, at NATO reagerer på opfordringen. Nu forberedes tropper til at blive flyttet ind i Libyen til anden fase af Obamas massakre på libyere.

Skønt Syrien næppe kan kaldes en "ny" krig – Obama har trods alt i 5 år støttet Saudi-finansierede terrorister i af hjælpe ham med at udføre et statskup mod Bashar al-Assads legitime regering – har Obama nu forvandlet krigen til en officiel amerikansk invasion, og annonceret at 250 amerikanske specialtropper sendes til landet, for at slutte sig til de 50, der allerede er der. Tre hundrede u-inviterede udenlandske tropper sendt til et land, af en præsident, der er optaget af at dræbe statsoverhovedet, kan kun kaldes for en invasion. Samtidig har den Saudi-kontrollerede opposition trukket sig ud af fredsforhandlingerne i Geneve, lanceret militære operationer i Aleppo, og truer med helt at bryde våbenhvilen. Dette kommer samtidigt med, at Obama vil placere verdens mest destruktive militærstyrker lige op til de Russiske grænser i Europa under det utroligt absurde påskud, at Rusland planlægger en invasion af de baltiske lande, eller sågar Vesteuropa.

Obamas handlinger i Sydvestasien og Europa har placeret USA i en direkte 'face-to-face' konfrontation med Rusland, og præsident Putin. Hvis Obamas morderiske raseren ikke stoppes omgående, vil han have held med at lancere krig over hele planeten.

Grundlaget for Obamas omgående fjernelse fra embedet er nu på forsiderne over hele USA og meget af verden – han er direkte ansvarlig for at dække over det Saudiske ansvar for terroristangrebene på USA 11. september, der dræbte næsten 3000 borgere i New York City og andre. Faktisk kom Obamas annoncering af de to nye krige blot timer efter hans indsmigrende fedteri for den engelske Dronning, og før det tilsvarende fedteri for Kongen af Saudi-Arabien, der selv er en marionet for det britiske monarki. Ordrene blev overgivet til det britiske imperiums stråmand, og deres loyale tjener fulgte instruktionerne til punkt og prikke.

Lyndon LaRouche, som over de seneste 18 måneder har mobiliseret New York Citys indbyggere gennem klassisk musik, videnskab, politisk realitet, og en kalden til kamp i et projekt han kalder Manhattan Projektet, sagde i dag, at forsøget på at dække over den britisk/saudiske rolle i 11. september angrebet ikke længere vil blive tolereret af den amerikanske befolkning – specielt newyorkere – som forlanger at få sandheden om 11. september, og om hvorfor 14 års "krig mod terror" under Bush og Obama ikke kun har forfejlet at besejre terrorisme, men faktisk har placeret USA på terroristernes side!

"Jeg kender temperamentet hos folk i New York City," sagde LaRouche. "De vil givet forsage enhver, der fortsat prøver at dække over de saudiske terrorister." Han opfordrede amerikanerne til at være barske, og insistere på, at Obama i sig selv er en forbrydelse mod verden, og at en holden hånd over hans forbrydelser er forræderisk, fordi det hastigt bringer os frem til global termonuklear krig. Mange ledende amerikanere, inklusiv mange højtrangerende officerer i det amerikanske militær, og et flertal af den amerikanske befolkning, ved, at dette er sandt. En tid som denne retfærdiggør ikke kompromiser, eftersom det er menneskeheden selv, der står på spil.

Vi må lære af den klassiske Silkevejs kultur, siger Xi til politbureau.

D.30. april – I en tale d. 29. april til det kinesiske kommunistpartis politbureaus studiegruppe for den antikke Silkevejs historie sagde præsident Xi Jinping, at han håbede

at Bælte og Vej – initiativet ville være til fordel for alle lande, såvel som for Kina. Præsident Xi har påbegyndt disse studiegrupper med henblik på at invitere eksperter indenfor hos politbureauet, for mere grundigt at studere spørgsmål af vigtighed for nationen, om hvilke der må tages beslutninger.

Eksperten ved fredagsmødet var professor Li Guqiang fra det kinesiske Akademi for Sociale Videnskaber (CASS).

Præsident Xi henvendte sig også til gruppen om emnet: "Konstruktionen af Bæltet og Vejen er, under de nye økonomiske omstændigheder, vores flerstrengede udspil, for at skabe en vigtig, gensidig fordelagtig, win-win platform. Vi må tilgå det fra et højere synsvinkel, vedtage en bredere vision for at assimilere og tage ved lære på basis af historisk erfaring. Vi må bruge kreative idéer og innovativ tænkning til at skabe en sund basis for vort arbejde, og for at lade folk i alle landene langs med 'vejen' opleve de konkrete fordele ved Vejen og Bæltet. Denne gang studerer politbureauet dette emne, vigtigst er det at begribe den antikke Silkevejs – og den maritime Silkevejs – historiske kultur, for at opsummere den historiske erfaring, med henblik på at skubbe konstruktionen af Bæltet og Vejen fremad under nye givne rammer, og at drage lære af denne historiske erfaring.

"Da Bæltet og Vejen blev fremlagt, vakte det stor interesse i mange kredse, og vandt genklang verden over, og der kom respons fra alle sider. Grunden til den stærke respons var primært, at forslaget svarede til tidens krav. I hvert land opvakte ønsket om udvikling, hvilket har dybe historiske rødder og basis i menneskelighed. Set fra vore rammer er dette forslag i overensstemmelse med kravene til vort lands økonomiske udvikling, men også befordrende for at drive udviklingen i vore nabolande. Bæltet og Vejen fremkalder en fornemmelse for vore nabolandes historie. Den klassiske Silkevej var ikke bare en handelskorridor, men nok så meget en venskabskorridor. Med de venlige kontakter mellem det kinesiske folk og vore nabofolk bevæger vi os skridt for skridt mod vilkårene for fred og samarbejde, en opblomstring af tolerance, af at lære af hinanden, mod en gensidig gavnlig

win-win ånd, der karakteriserede den klassiske Silkevej.

“Vi er begyndt på Bæltet og Vejen; men at bygge Bæltet og Vejen er ikke vores opgave alene. Det kan ikke ses som blot midlet til at opnå vores egen udvikling, men vi må bruge vores udvikling som et historisk vendepunkt, der tillader flere lande at komme med på vores eksprestog, og at hjælpe dem med at realisere målene for deres egen udvikling. Det må være til fordel for vores land, men også for andre lande. Vi må vedtage princippet om retfærdighed før fordel, opnå retfærdighed først, og fordel sidenhen, ikke være utålmodige efter succes og umiddelbar profit, ikke udføre kortsigtede handlinger. Vi må planlægge projekterne som et hele, tage vore egne interesser og også interesserne af landene langs vejen i betragtning, hvilke muligvis kan være forskellige, søge efter flere afgørende sammenfald i fælles fordele og lade vores entusiasme affødes i landene langs Bæltet og Vejen.”

Xi tilskyndede også kinesiske firmaer til at sætte pris på ikke kun økonomiske afkast på deres investeringsprojekter i fremmede lande, men også deres omdømme som lovlige og ansvarlige enheder.

POLITISK ORIENTERING den 28. april 2016

Dit valg: konfrontation eller samarbejde med Rusland og Kina?

Video: 2. del:

Lyd:

NYHEDSORIENTERING APRIL 2016: Seminar – Forlæng den Nye Silkevej til Sydvestasien og Afrika

Den 18. april 2016 afholdt Schiller Instituttet og Executive Intelligence Review et seminar på Frederiksberg med deltagelse af repræsentanter fra ambassader, institutioner, erhvervsliv og interesserede samfundsborgere. Seminaret blev indledt med musik ... Derefter fremlagde Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, et billede af den uhyggelige strategiske, finansielle og politiske krise verden befinder sig i, men præsenterede samtidigt det nye paradigme, der kan give menneskeheden en gylden fælles fremtid. Hussein Askary,

Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, præsenterede derefter en vision for de fantastiske muligheder, der er for at udvikle Sydvestasien og Afrika i forlængelse af Schiller Instituttets Verdenslandbro og Kinas program for Den Nye Silkevej. Sidste taler inden diskussionen var Hr. Abbas Rasouli fra Irans ambassade i Danmark, der i en tale om Silkevejen og Iran-faktoren fortalte om landets planer om at forbinde Europa og Asien. Videoer og lydfiler med musik, alle taler og dias findes på www.schillerinstitut.dk/si/?p=12525.

Download (PDF, Unknown)

**Verdenskrig mod Rusland, Kina og Indien –
eller et globalt partnerskab**

for udvikling? Af Helga Zepp-LaRouche

23. april 2016 – Uden en ordentlig offentlig debat om en udvikling, der omhandler vort alles liv og menneskehedens fremtidige eksistens, har verden atter for længst befundet sig i en kold krig og en global oprustningsspiral. USA's og NATO's forsøg på at gennemføre en unipolær verdensorden, selv om dette for længst er holdt op med at svare til de faktiske magtforhold på denne planet, risikerer at fremkalde nye krige – og i atomvåbnenes tidsalder vil det sige den tredje, og dermed sidste, verdenskrig.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)